

Шигърият белән серләшүче ханымнар

Зәрия Вәлиева

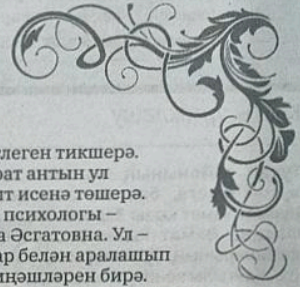
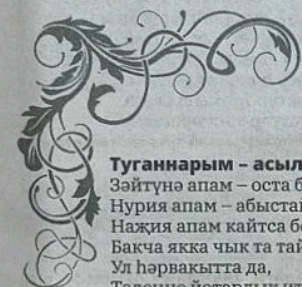
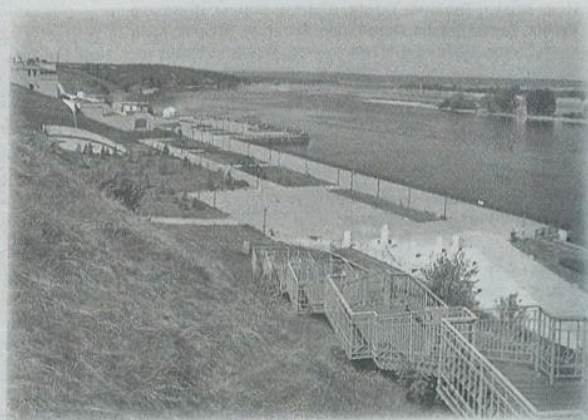
Шигърият – гажәеп серлә дөнья. Хисләр дәрәҗәсе ул, фикер агышы. Һәр өлкәнөз белгечләре, һөнәрмөндләре булган кебек үк, поэзиянең дә чын-чынлап шигърият өчен туган шөхесләре бар. Гыйлем, һәм, иң мөһиме, тумыштан – Аллаһ тарафыннан бирелгән талантты булган шагыйрьләр белән янәшә шигърь яратучы, үзе өчен, ягъни күңеле өчен шигърь язучылар да байтак. Профессиональ шагыйрьлеккә дөгъва кылмаучы, тыйнак кына үз дәирәсендә, үз дөньясында кайнауучы, вакыт-вакыт күңел дәрәҗәсында ташыган шигъ-

ри юлларын газетабызга юллаучы даими авторларыбыз бар. Алар – шигърият серләрен белеп бетермәүләрен дә, ижатларындагы кайбер чатактыкларны да, поэзия таләпләренә тулысы белән жавап биреп бетерә алмаулары да аңлылар. Әмма шунысы хак, бу шигъри юлларда күңел жылысы, ихласлык бөркөлөп тора. Гомер бие авыр физик эш башкарган, гаилә уагынын саклаган, ижатка гашыйк ханымнар хөрмәткә лаек.

Иштирәк сандугачы булган Асия Метшинага да, Новотроицкое авылында яшәүче, поэзияне жаны-тәне белән сөюче Асия Хәсәновага да уртак сыйфат хас

– алар шатлык-сөнечләрен, борчу-кайгыларын дөньяга чөчмиләр. Алар – кәгазь-кәлам алып, шигърият белән серләшәләр. Ике Асия ханым да – Ана, чын мөгънәсендә баш хәрәфтән язарга лаек әниләр. Алар үстөргән балалар – илгә-көнгә игелек китерәләр. Димәк, алар ана буларак бурычларын лаеклы башкарганнар. Ә индә шигърияттә алар – үзешчән. Әмма, нәсыйхәтләре – жаныңа үтеп кереп, рухыңны сугарырылык!

Шигъри жанлы Асия ханымнарға сәләмәтлек, балалар игелеге телибез. Илһам дәрәҗәгыз һәрвакыт ташып торсын!

Туганнарым – асыл хәзинә!

Зәйтүнә апам – оста бөйли,
Нурия апам – абыстай,
Нажия апам кайтса безгә –
Бакча якка чык та тай.
Ул һәрвакытта да,
Телеңне йотарлык итеп
Пешерә тәмдүшкәләр.
«Керегез, кер, ризык пеште!» –
диеп,
Иркәләп-назлап эндәшә.
«Исе тышка ук чыккан!» –
диеп,
Елмаеп килеп керәм.
Рәхәтләнеп чәй эчәбез,
Жылылып туганнар белән.
И-й, Раббым, гел энә шулай
Дус-тату яшәсәк иде!
Сыкранмый, зарланмыйча
Аралашып торсақ иде!

Картау килә икән ул

Көзләр житкән саен,
Кошлар киткән саен,
Күңелкәем кала моңланып.
Картауым житкән,
Гомер калды микән?
Шул турыда уйлым моңаеп.
Гомер узган индә,
Йөрәк тузган индә.
Тормыш сынауларын узарга
Вер Аллаһтан сорыйм сабырлык.
Ике иңемдәге фәрешталәр
Яза бара яхшы-яманны.
Уң ягымдагысына –
Изгелекне язганына,
Иртә-кичән, туктамыйча
Язарга да язарга язсын!
Диеп телим. Кылам изгелек –
Аллаһ кабул итсен!

Әнкәем нәсыйхәте

Матди байлык теләмәде әнкәй,
Кичерсә дә күпме кыенлык.
Иман байлыгы һәм дә
Тел ачкычы тели иде әнкәй
Һәммәбезгә, һәрчак.

Иманны саклау,
Аны ныгыту, баету
Будды безнең максат.
Туган телебезне ярату да
Ана сөте белән сендә.
Оныкларым башый
Эшләрен «Бисмилләһ!» белән
Алар сөйли, көйли
Үз ана телебездә.
Нәсыйхәте әнкәемнең
Һәрвакыт күңелемнең
Тора иң-иң түрендә.

Без – кунакчыл халык!

Кунак-төшем – борыңгыдан килә
Табыннар мул, сүз бир – жырга-
моңга!
Тансыклаган кунак көткән кебек
Бәйрәм кергән авыл өйләренә.

Гел моңаеп яшәмәгән халкым –
Бәйрәм иткән азын, жәен,
Мул уңышлы көзен һәм дә
Сугым мәле – кышларын.

Күчтәнәчсез бәйрәм була алмый –
Табыннарға килә затлы ризыклар:
Чөк-чәк, бәләш, гөбәдия, бавыр-
сак...
Һич кенә дә санап бетерәм димә.

Жан жылысын дус-туганнар
Якты чырай, күңел иркенлеге
Милли моңнар, жыр-бию һәм
Күчтәнәчләр белән өләшкән.

Табыннарда халкым минем
Кошлар булып сайрашкан.
Хәмерсез дә матур итеп
Табындашлар булып утырган.

Үткәннәрнең матур гадәтләрен
Авылым саклый бүген дә,
Бәйрәм гөрли авыл өендә,
Күчтәнәчләр төме – телемдә!

Асия Метшина, Иштирәк авылы.

Бишек жыры

Йокла балам, куз нурым,
Йокласаң, зур үсәрсен,
Мин көйләгән бишек жырын
Бәлки әле отарсың.
Бишекләрдән төшәрсен,
Үсеп буйга житәрсен,
Зур дәрәҗәләр кичәрсен,
Күп жирләренә гизәрсен.
Бәлки жырчы булырсың,
Табиб, мөгаллим, төзүче...
Һөнәрләр күп жир йөзөндә
Кайсын гына сайласаң да,
Кем булсаң да, син – балам –
Илгә кирәкле булырсың! –
Диеп, бишек жыры көйләдем.
Балама – багалмама
Зур өметләр багыладым.

«Алмакай» бакчасына

Ак калада – Яр Чаллыда
«Алмакай» исемле бик матур
Балалар бакчасы бар –
Тартып тора ул үзенә
Әллә индә магниты бар.
Бакча мөдире үзе дә
Тәмле телле, бик күркәм,
Ягымлы итеп, ана телендә
Саламләп каршы ала.
Бинаның тышы – ап-ак,
Эче – пакъ, иркен, якты,
Һич арттырмый әйтә алам –
Анда әкияти матурлык.
Зәңгәр күлдәй бассейнында
Судагы балыклар төсле.
Балалар рәхәтләнеп йөзә.
Татар теле мөгаллиме
Бирә белем сабылларга.
Туган телдә бик жентеклөп
Өйрәтә балаларга.
Аш-су осталары тәмле итеп
Төрле ризыклар пешерә.
Тәрбиячеләре житез, уңган
Барысына да өлгәтә.
Балаларның сәләмәтлеген
Шәфкать туташы кайгырта,
Һәркөн кереп аларның

Сәләмәтлеген тикшерә.

Гиппократ антын ул
Һәрвакыт исенә төшерә.
Балалар психологы –
Земфира Әсгатовна. Ул –
Сабыллар белән аралашып
Әйбәт киңәшләрен бирә.
Жыештыручы бик пөхтә –
Бар жирне тәртиптә тотта.
Бакча мөдире барысына да
Дөрес юнәлеш биреп тора.
Балаларның шат авазы
Бакчаны ямьгә төрә.
Мақтадым әле бакчаны
Күкләргә чөя-чөя,
Үзе матур, үзе яхшы
Гөлбакча дия-дия.

Татарстаныма

Республикамда төрле милләт яши
Дус-тату гаилә сыман гөрләшәп.
Очрашканда бертуганнар сыман
Сүзләр бетми, сөйләшәп.

Дуслык, бердәмлек – зур байлык,
Дус-тату булуга, дуслар, ни житә?!
Бердәмлектә – көч, без – беләбез,
Тыныч-имин бул, Татарстаным
гомергә!

Басу-кырларың, урман, су
буйларың –
Ямьнәр өсти хәзинә тулы жиремә.
Чит жирләренә алтын тавына да
Алыштырмам туган илемне.

Туып-үстем Татарстанымның
Ожмахка тиң матур жирендә.
Горураның олы бәйрәм көнне
Рәхмәт әйтәм сиңа бүген дә.

Шушы матур, ямьле жәй көнендә
Татарстан – олы бәйрөмөң.
Күп милләтләренә сыйдырасың
Кыйблаң – туры, күңелең кин
синен.

Асия Хәсәнова,
Новотроицкое авылы.

